

Arrest

nr. 141 221 van 18 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Spaanse nationaliteit te bezitten geboren te zijn op 1 januari 1981.

Op 16 mei 2014 vraagt de verzoekende partij een verklaring van inschrijving aan, als werkzoekende.

Op 5 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 7 november 2014 ter kennis van de verzoekende partij werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 16.05.2014 werd ingediend door:

Naam: E., J. [...], Nationaliteit: Spanje ; Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister : [...], Verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd :¹

[x] Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 16.05.2014 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werkzoekende. Ter staving legt betrokkene een gelegenheidsformulier van tewerkstelling voor in de tuinbouwsector waarop 3 dagen tewerkstelling zijn genoteerd. Op 15.09.2014 legt betrokkene een contract van bepaalde duur in deeltijdse tewerkstelling voor.

Betrokkene kan geen verblijfsrecht krijgen als werknemer (art.50, § 2,1°). Als bewijs van tewerkstelling legt betrokkene op 16.05.2014 een gelegenheidsformulier van tewerkstelling in de tuinbouwsector voor waarop 3 dagen tewerkstelling zijn aangeduid. Op 15.09.2014 wordt een arbeidscontract van bepaalde duur voorgelegd met deeltijdse tewerkstelling. Uit de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat betrokkene slechts 12 dagen heeft gewerkt met dagcontracten in de periode tussen 22.07.2014 t.e.m. 18.08.2014. Vanaf 02.09.2014 t.e.m. 02.10.2014 is er ook nog tewerkstelling geweest. Sinds 03.10.2014 is betrokkene niet meer tewerkgesteld. Op basis van een achterhaalde tewerkstelling kan hij de inschrijving niet genieten als werknemer.

Betrokkene komt evenmin in aanmerking voor een verblijfsrecht als werkzoekende.

Overeenkomstig art. 50 §2 ,3° van het KB van 08.10.1981 dient er a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven worden voorgelegd en b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen en duur van de werkloosheid.

Betrokkene legt geen inschrijvingsbewijs bij de VDAB voor. Voor wat betreft de reële kans op tewerkstelling moet worden vastgesteld dat deze niet meer bewezen is. Meneer is eerst tewerkgesteld geweest in het stelsel van de seizoensarbeid. Seizoensarbeid is een speciale regeling waarin tijdelijke arbeiders kunnen tewerkgesteld worden in piekperiodes. Deze vorm van arbeid vergt weinig inwerktijd en specifieke vaardigheden. Nadien waren er nog enkele korte tewerkstellingen maar om de één of andere reden werden deze ook stopgezet. Sinds 03.10.2014 is hij niet meer tewerkgesteld. Zijn kansen op tewerkstelling blijken er dus niet op verbeterd. Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij een reële kans zou maken op tewerkstelling. Nergens in het dossier zit enige informatie omtrent specifieke vaardigheden/kwalificaties afgestemd op de Belgische arbeidsmarkt. Als werkzoekende kan men immers enkel de verklaring van inschrijving genieten voor zover er een reële kans op tewerkstelling bestaat.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf dan ook niet worden toegestaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 ,§2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40, §4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De verzoekende partij stelt dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de werkloosheidsuitkering slechts kan in aanmerking worden genomen wanneer de referentiepersoon bewijst dat hij actief op zoek is naar werk.

Dat verzoeker echter niet voorafgaandelijk werd uitgenodigd bewijsstukken, welke aantonen dat hij op

zoek is naar werk, neer te leggen.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande zijn actief-zoeken naar werk neer te leggen.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

1.2

Dat dient vastgesteld te worden dat de verzoeker pas sedert 3 oktober 2014 uitkeringsgerechtigd volledig

werkloos is. Voordien was verzoeker tewerkgesteld.

Dat verzoeker wel degelijk actief op zoek is naar werk en werkwillig is blijkt uit zijn vroegere en recente tewerkstellingen.

Dat een maand nadat verzoeker werkloos is geworden verweerder reeds overgaat tot het nemen van een

beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoeker nauwelijks de kans heeft gekregen om op zoek te gaan naar nieuw werk en bewijzen van deze zoektocht naar werk te verzamelen (en vervolgens neer te leggen bij de gemeente Wetteren).

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoeker hangt zijn betoog op rond het feit dat zijn werkloosheidsuitkering niet in aanmerking zou genomen zijn door verweerder omdat geen bewijsstukken voorlagen van de actieve zoektocht naar werk. Hij stelt dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek omdat hij niet werd uitgenodigd om bewijsstukken neer te leggen, welke zouden aantonen dat hij op zoek is naar werk.

Er moet echter vooreerst vastgesteld worden dat de evt. werkloosheidsuitkeringsuitkering van betrokkene, waar zich overigens geen stukken van in het administratief dossier bevinden, geen uitstaans heeft met de motieven van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing, die een antwoordt biedt op de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende, wordt onder verwijzing naar de toepasselijke bepalingen van het koninklijk besluit van 08/10/1981 enerzijds gesteld dat de tewerkstelling van betrokkene achterhaald is waardoor hij niet kan beschouwd worden als werknemer. Anderzijds wordt opgemerkt dat geen inschrijvingsbewijs bij de VDAB voorligt en dat niet aangetoond is dat betrokkene nog een reële kans op tewerkstelling maakt, zodat hij evenmin verblijfsrecht kan doen gelden als werkzoekende.

Art. 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft, en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist op geen enkele wijze de motivering in de beslissing waarbij hem als werknemer het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, nu niet blijkt dat hij nog steeds tewerkgesteld is.

Met de stelling dat verzoeker wel degelijk actief op zoek is naar werk, hetgeen een blote bewering betreft niet in het minste gestaafd door enig begin van bewijs, weerlegt betrokkene evenmin het motief dat betrokkene als werkzoekende verblijfsrecht kan puren uit voormelde wetsbepaling.

Een manifeste beoordelingsfout, een schending van de motiveringsplicht of van art. 40, § 4, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar verzoeker verder opwerpt dat verweerder heeft nagelaten om de ontbrekende stukken op te vragen bij verzoekende partij, dient verwezen te worden naar het arrest nr. 222.809 van de Raad van State van 12 maart 2013 dat, zoals in casu, betrekking heeft op een Unieburger die als werknemer/werkzoekende verblijfsrecht in België wenste te bekomen en waarin het volgende wordt opgemerkt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen.” (eigen onderlijning).

Immers overeenkomstig art. 50, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd aan betrokkene drie maanden de tijd gegeven vanaf de indiening van de aanvraag om alle nuttige inlichtingen m.b.t. de gestelde voorwaarde over te maken.

Verzoekers betoog dat verweerder hem in het kader van een zorgvuldig onderzoek had dienen uit te nodigen bijkomende stukken aangaande zijn zoektocht naar werk over te maken, komt bijgevolg neer op een te ruime invulling van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien blijft verzoeker in gebreke uiteen te zetten welke informatie hij alsnog had willen meedelen aan het bestuur die aanleiding zou kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van de aanvraag, zodat ook een schending van hoorplicht niet aannemelijk wordt gemaakt.

Tot slot, wat de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging betreft, volstaat het op te merken dat de behandeling van een verblijfsaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).”

2.1.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Blijkens de gegevens van het administratief dossier heeft de verzoekende partij op 16 mei 2015 een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) ingediend met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van EU-werkzoekende zoals voorzien in artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

De Unieburger die zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden wenst uit te oefenen dient de in artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) beschreven stukken neer te leggen:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

3° werkzoekende :

*a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en
b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

De verzoekende partij geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de beslissing waarbij haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd dat de aan het bestuur voorgelegde bewijzen niet op afdoende wijze aantonen dat zij een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft. Zij meent dat ze wel degelijk actief op zoek is naar werk en werkwillig is, zoals blijkt uit haar vroegere en recente tewerkstellingen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat met de vroegere tewerkstellingen van de verzoekende partij rekening heeft gehouden. In de bestreden

beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *“Meneer is eerst tewerkgesteld geweest in het stelsel van de seizoensarbeid. Seizoenarbeid is een speciale regeling waarin tijdelijke arbeiders kunnen tewerkgesteld worden in piekperiodes. Deze vorm van arbeid vergt weinig inwerktijd en specifieke vaardigheden. Nadien waren er nog enkele korte tewerkstellingen maar om de één of andere reden werden deze ook stopgezet. Sinds 03.10.2014 is hij niet meer tewerkgesteld. Zijn kansen op tewerkstelling blijken er dus niet op verbeterd.”* Deze motieven van de bestreden beslissing geven uitdrukkelijk aan waarom de vroegere tewerkstellingen, die van korte duur waren, niet aantonen dat de verzoekende partij een reële kans maakt om te worden aangesteld, zoals uitdrukkelijk vereist door artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij op geen enkele wijze weerlegd.

Voorts meent de verzoekende partij dat ze nauwelijks de kans heeft gekregen om op zoek te gaan naar nieuw werk en bewijzen van deze zoektocht voor te leggen. Uit de aanvraag van een verklaring van inschrijving blijkt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk verzocht werd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 15 augustus 2014 de nodige bewijsstukken neer te leggen. Daarenboven bepaalt artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie. *In casu* werd de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 42, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkele dagen voor het verstrijken van de periode van 6 maanden genomen. Ook geeft de verzoekende partij ook niet aan welke nieuwe bewijzen ze had willen voorleggen. Voorts betwist de verzoekende partij niet dat ze geen inschrijvingsbewijs van de VDAB en informatie omtrent haar vaardigheden en kwalificaties voorgelegd heeft. Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze onvoldoende de tijd gehad heeft om bewijzen omtrent haar zoektocht naar werk voor te leggen.

De verzoekende partij betwist op geen enkele wijze de motivering in de beslissing waarbij haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd dat zij de inschrijving als werknemer niet kan genieten, nu niet blijkt dat zij is tewerkgesteld.

Waar de verzoekende partij stelt *“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de werkloosheidsuitkering slechts kan in aanmerking worden genomen wanneer de referentiepersoon bewijst dat hij actief op zoek is naar werk”*, wijst de Raad erop dat dit motief geen onderdeel van de bestreden beslissing vormt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. De verzoekende partij beroept zich verder op een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Zij stelt dat de verwerende partij haar, vooraleer de bestreden beslissing(en) te nemen, had moeten uitnodigen om bijkomende informatie aangaande haar *“actief-zoeken naar werk”* over te maken.

De verzoekende partij betwist aldus in wezen niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verschillende door haar overgemaakte bewijsstukken en deze op zorgvuldige wijze heeft betrokken bij de besluitvorming. Wel geeft zij aan dat de verwerende partij haar – vooraleer te oordelen dat een reële kans op tewerkstelling niet blijkt – de kans diende te geven hieromtrent alsnog informatie te verstrekken en bewijsstukken voor te leggen.

De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. De verzoekende partij gaf bij het indienen van haar aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving aan dat zij werkzoekende was.

Zij werd vervolgens – overeenkomstig artikel 50, § 2, 3° van het Vreemdelingenbesluit – verzocht om binnen de drie maanden het bewijs voor te leggen van een arbeidscontract, interimcontract of sollicitatiebrieven. Er dient aldus te worden aangenomen dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om haar aanvraag te onderbouwen met de nodige overtuigingsstukken. Zij was in de mogelijkheid om die gegevens en stukken voor te leggen die naar haar mening konden volstaan om aan te tonen dat zij

een reële kans op tewerkstelling in België heeft. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij de verzoekende partij had moeten contacteren teneinde bijkomende of meer recente informatie of stukken over te maken. De verzoekende partij was er door het bestuur van op de hoogte gebracht welk bewijs zij diende te leveren en was in de mogelijkheid de inlichtingen en stukken hiertoe over te maken.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich *in casu* kan beroepen op een schending van de rechten van verdediging of het hoorrecht, wijst de Raad er daarnaast in ieder geval op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van verdediging – waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het hoorrecht – naar Unierecht pas tot nietigverklaring van een administratieve beslissing kan leiden wanneer de administratieve procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). *In casu* stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concretiseert welke specifieke gegevens of stukken zij dan wel zou hebben aangevoerd die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beslissing. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht is niet aangetoond.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een juridictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Het artikel 74/13 Vw. stelt het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers naaste familie in België en met het belang van verzoekers kinderen.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel:

“Verweerder wijst er vooreerst op dat de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn) geen directe werking toekomt, nu ze is omgezet in federale wetgeving, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de Vreemdelingenwet. De vermeende schending van een richtlijn kan niet rechtstreeks worden aangevoerd wanneer deze, zoals in casu, werd omgezet in de interne wetgeving. De verwijzing naar de gezinsherenigingsrichtlijn is derhalve niet dienstig.

Bovendien bepaalt artikel 1 van deze richtlijn dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.

In casu wenst verzoeker als Spaanse Unieburger verblijfsrecht te bekomen in de hoedanigheid van werkzoekende, zodat de richtlijn 2003/86 inzake gezinshereniging met onderdanen van derde landen niet van toepassing is.

Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat verweerder krachtens art. 17 van de richtlijn 2003/86 diende over te gaan tot enige belangenafweging.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerder wenst dienaangaande op te merken dat bij het nemen van de beslissing zich geen stukken in het administratief dossier bevonden met betrekking tot het gezins –en familieleven of de gezondheidstoestand van betrokkene, zodat verzoekende partij niet dienstig kan stellen dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met de belangen vermeld in art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat het als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat dit het geval is. De schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Wat betreft de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsverplichting, de hoorplicht en van de rechten van de verdediging, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hoger uiteengezet.

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2.3. De Raad dient op te merken dat het gehele betoog van de verzoekende partij dat opgehangen is aan richtlijn 2003/86/EG niet dienstig is aangezien de verzoekende partij als werkzoekende niet onder het toepassingsgebied kan vallen van een richtlijn die de gezinshereniging van derdelanders regelt. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op een burger van de Unie die werkt zoekt in een andere lidstaat, zoals hier het geval is. Het betoog dat de gemachtigde de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de verzoekende partij te horen over haar gezins- en economische situatie, mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De gemachtigde was immers *in casu* niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG. De Raad merkt daarnaast op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting en niet aantoont welk belang zij heeft bij haar kritiek, nu zij geen enkele indicatie geeft omtrent *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”* die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog. Dit onderdeel van het middel kan alleen al om die reden niet worden aangenomen.

De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief dat zij niet werd gehoord.

Het tweede middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS